

Po prvních tónech desky **Tomáše Kočka** a jeho orchestru nazvané **Do tanca!** si můžete být jisti, jaká hudba vás čeká. Ve vstupním intru

Po valašsky...

se ozvou vábivé tóny koncovky, flétny v rukou Mariana Friedla - a vy si připadáte jako na rozlehlých valašských stráních s výhledem do dálky.

Při vyslovení jména Tomáše Kočka asi většině lidí přijde na mysl ještě básník Ladislav Nezdařil. Jeho verše Tomáš často zhudebňuje, dá se říct, že díky nim se s Nezdařilem seznámili lidé z Ústí nad Labem, Prahy, Jihlavy i Brna. Po předcházejícím cédéčku **Sadné zrno**, na kterém byly právě a pouze Nezdařilovy básně převedené do písní, se Do tanca! obrací k pokladnici lidových písní z Moravy, Valašska, Lašska, Pražska a opavského Slezska, doplněné o vlastní skladby Tomáše Kočka. Jednou ze zvláštností desek Kočka a orchestru je, že se většinou jedná o pásmo. Tentokrát se díky němu ocitnete v krčmě při muzice, nechybí motiv lásky a smrti i radost z přírody. To, co k lidové písničce odjakživa patřilo a patřit bude.

Nečekejte ale tradiční cimbálku, kdepak. Samozřejmě, cimbál nechybí (velmi dobře a přesně na něj hraje Michala Lipárová), stejně jako krásné klenuté sborové vokály, ale hned druhá píseň desky, *Hrajte, že mi hrajte!* je jiná. Přesná rytmika a výrazné perkuse posouvají píseň mírně jinam. Zůstává jí krása lidovosti, ale nechybí moderní háv, díky kterému je písnička bližší našemu uchu. Nejde o podbízivost. Nejde o úpravy nadbytečné, díky kterým by se stíral pel nevinnosti lidové tvorby. Jde o schopnost kombinovat staré a prověřené časem s novějšími postupy, ale tak, aby dobré jádro zůstalo zachováno a bylo dokresleno novým.

Titulní *Do tanca!* je dílem Tomáše Kočka, laické ucho však patrně nic nezachytí. Údery bubnu a tamburíny v rukou Petra "Tfaroča" Hladíka už vás patrně nenechají klidnými. Ona výzva k tanci je jasná a srozumitelná snad každému - a člověku se chce ji následovat. A pokud odolá ještě teď, jistě se nechá strhnout následující *Všeci se ptaju*, vrtkem z opavského Slezska.

Při poslechu písničky *Ti koberšti synci* budete možná přemýšlet, zda jste se neocitli v hospodě někde mezi pražskými pepíky - podobný zvuk, podobný zpěv, snad jen kratičká severomoravská výslovnost a flétna Petry Václavíkové mírně matou. Takové písničky začali horalé z Beskyd psát, když cestovali do hutí a dolů v Ostravě a tato "moderní" hudba je okouzila.

Napsal uživatel Lucie Endlicherová
Pondělí, 08 Březen 2004 04:00

Aj volaři, volaři je citlivá balada, ve které dívka hledá svůj ztracený vínek nevinnosti. Překvapilo mě, kolik krásy a jemnosti bylo možné najít ve starodávné lašské skladbě, kterou jsem znala z úpravy skupiny Muziga jako *Valaši, Valaši* - v úpravě spíše dravé. Tady se představuje bolestná stránka takové ztráty. Dívka, která svůj vínek oplakává, hned v následující tklivé písni *Bystra voda* páchá sebevraždu a její studené tělo je položeno do země.

Ale život jde dál, v tanci i oddechu, mezi zbojníky ve *Zbojnickém zvrtku* (tady jsem měla maličko strach, zda Tomáš Kočko, Dušan Strakoš a Kamil "Medvěd" Tománek stihnou všechno uzpívat a vyslovit, nebo se někde zalknou uprostřed slova. Já vím, že rychlost byla na místě, ale někdy méně znamená více) i ve dvou instrumentálních skladbách (

Gigula

se, v mnohem tvrdší podobě, objevila také na výběru Čarohraní v podání doom metalové kapely Silent Stream of Godless Elegy, jejíž připravovanou desku má Kočko produkovat; závěrečná

Po valašsky

je opět plná skřivánčích tónů koncovky). A až budete mít desku doposlouchanou, snad si budete připadat, jako byste vypili džbán osvěžující čisté vody.

Patří se pochválit nádherný booklet. Titulní stranu zdobí dřevořezba Karla Chovance z Rožnova pod Radhoštěm, vnitřní strany jsou tvořeny prostými dřevěnými prkny s texty jednotlivých písniček, nechybí anglický přepis jejich obsahu - spíše převykládání toho, o co jde a další informace, které by mohly cizince zajímat. Navíc najdete na desce jako bonus remix písně *Do tanca!*

od DJ Carloffa a videoklip

Tanečnica

plný radosti a skákání přes oheň o svátku boha Velese.

Tomáš Kočko má velký dar najít v písni to, co je v ní podstatné, to zachovat, a pohrát si s tím ostatním, co je možné pozměnit. Ví, kam patří a ví, kam chce směřovat. A na jeho tvorbě je to slyšet. Jestli tedy pátráte po odpočinku a říkáte si, že něco lidových tónů neuškodí, vezměte za vděk třeba těmi na desce *Do tanca!* A snad pak dáte zapravdu mottu celé desky: Tanec jako radost, tanec jako smutek, tanec jako obřad, tanec jako meditace, tanec jako vzdor, tanec jako sounáležitost...to všechno tanec býval v dobách našich dědů. A dnes... Tož, do tanca!

Tomáš Kočko & orchestr: *Do tanca!* (Indies 2003); *Po valašsky*; *Hrajte, že mi hrajte*; *Do tanca!*; *Všeci se ptaju*; *Ti koberšti synci*; *Aj, volaři, volaři*; *Bystra voda*; *Zbojnický zvrtek*; *Na horách*; *Gigula*; *Tanečnica*; *Po valašsky*

...

Tomáš Kočko & orchestr: Do tanca! aneb Co býval tanec v dobách našich dědů a co dnes

Napsal uživatel Lucie Endlicherová
Pondělí, 08 Březen 2004 04:00

. celková délka 41:29

www.kocko.cz